

Θλιβερά Χριστούγεννα

«ΚΑΦΙ!» ξεφώνισε ο μικρός ΛεΜπρόν τρέχοντας προς την μπασκέτα. Η μητέρα του ΛεΜπρόν, η Γκλόρια, χαμογέλασε θλιμμένα. Ένα δάκρυ κυλούσε στο μάγουλό της, αλλά δεν μπορούσε να μη χαμογελάσει. Ο ΛεΜπρόν το διασκέδαζε φοβερά. Κάθε φορά που ορμούσε στο καλάθι φώναζε «καφί!», αφού δεν μπορούσε ακόμα να πει «καρφί!».

Η μητέρα του ήταν πανευτυχής και πολύ θλιμμένη ταυτόχρονα. Ήθελε να αρπάξει τον τριχρονο ΛεΜπρόν, να τον σφίξει δυνατά στην αγκαλιά της και να τον κρατήσει εκεί για πάντα, αλλά ήξερε ότι εκείνος θα ήθελε να ξεγλιστρήσει από τα χέρια της και να αρχίσει να φωνάζει πάλι «καφί!» τρέχοντας με όλη του τη δύναμη προς τη μίνι μπασκέτα, για να καρφώσει την μπάλα στο καλάθι.

Το σαλόνι του σπιτιού της μητέρας της, στην οδό Χίκορι του Άκρον, ήταν άνω κάτω: χαρτιά περιτυλίγματος και παιχνίδια ήταν σκορπισμένα παντού, λες και είχε περάσει τυφώνας μέσα από το σπίτι. Η Γκλόρια δεν είχε πολλά, αλλά τα λίγα που είχε τα ξόδευε απλό-

χερα για τον μικρό ΛεΜπρόν. Καθώς παρακολουθούσε το αγοράκι της να πλησιάζει την πλαστική μπασκέτα και να καρφώνει την μπάλα ξανά και ξανά, η Γκλόρια απορούσε με την επιμονή του μικρού. Είχε τη μαμιά να επαναλαμβάνει κάτι μέχρι να ικανοποιηθεί από το αποτέλεσμα.

Ο Έντι Τζάκσον, ο ερωτικός σύντροφος της Γκλόρια, πήγε δίπλα της, ενώ εκείνη κοίταζε τον ΛεΜπρόν.

«Δεν έχω δει άλλη φορά τόσο μικρό παιδί να μπορεί να το κάνει αυτό» ψιθύρισε ο Έντι.

Η Γκλόρια κοίταξε τον Έντι και έγειρε το κεφάλι της στον ώμο του. Η ένταση της ημέρας ήταν φανερή στο πρόσωπό της.

«Γιατί; Γιατί δε μας είπε η μαμά πως ήταν άρρωστη;» Η φωνή της ράγισε.

Ο Έντι τη φίλησε στο μέτωπο. «Δεν ξέρω, Γκλο. Η μαμά σου ήταν τόσο απορροφημένη με τη δική μας φροντίδα, που παραμελούσε τον εαυτό της».

Ο Έντι ήταν εκείνος που είχε βρει τη μητέρα της Γκλόρια, της γιαγιάς του ΛεΜπρόν, να κείτεται στο πάτωμα της κουζίνας στις τρεις το πρωί. Την είχε πάρει στα χέρια του και τη λίκνιζε απαλά σαν μωρό, περιμένοντας μαζί της το ασθενοφόρο.

Η Φρίντα Τζέιμς ήταν πάντα ο βράχος της οικογένειας. Εκείνη φρόντιζε την Γκλόρια και τους δύο αδερφούς της. Η γειτονιά τους μπορεί να μην ήταν η πιο ωραία στο Άκρον, αλλά οι κάτοικοί της ήταν περήφανοι για τα σπίτια τους, και το σπίτι της οδού Χίκορι

ήταν το βασίλειο της Φρίντα. Η Φρίντα φρόντιζε να έχουν πάντα τα παιδιά της το σπίτι τους. Όταν η Γκλόρια, που ήταν μόλις δεκαέξι χρονών, γέννησε τον ΛεΜπρόν, η Φρίντα δέχτηκε στο σπίτι και τον εγγονό της χωρίς παράπονο. Εκείνη τον φρόντιζε όταν η Γκλόρια πήγαινε στο σχολείο. Ο μικρός ήταν μέλος της οικογένειας Τζέιμς και αυτό ήταν το μόνο που είχε σημασία για κείνην. Άλλωστε λάτρευε τον μικρούλη.

Μετά από λίγο καιρό η Φρίντα δέχτηκε στο σπίτι και τον Έντι, τον σύντροφο της Γκλόρια. Για τη Φρίντα, δεν ήταν ανάγκη να είσαι μέλος της οικογένειας για να σου φερθεί σαν να ήσουν αίμα της. Οικογένεια γι' αυτήν ήταν οι άνθρωποι που σου φέρνει η ζωή. Και τώρα η Φρίντα είχε φύγει, έτσι ξαφνικά, εκείνο το πρωινό των Χριστουγέννων.

«Κοίτα τον Μπρόν. Κοίτα πόσο ευτυχισμένος φαίνεται» είπε η Γκλόρια σκουπίζοντας τα δάκρυα από τα μάτια της.

Ο Έντι έβαλε το χέρι του στους ώμους της και την έσφιξε. «Έκανες αυτό που έπρεπε για τον μικρό. Του πρόσφερες κανονικά Χριστούγεννα. Ξέρω πόσο δύσκολο είναι αυτό για σένα».

«Δε θα δεχόταν η μαμά να γίνει αλλιώς» είπε η Γκλόρια. «Ήδη ακούω τι θα μου έσουρνε αν στερούσαμε τα Χριστούγεννα από τον μικρό».

Ο ΛεΜπρόν έτρεξε στην Γκλόρια και στον Έντι κρατώντας σφιχτά την καινούρια του μπάλα.

«Έντι! Μαμά! Κάνω καφί!» τσίριξε.

Ο Έντι γύρισε και τον κοίταξε. «Έλα, Μπρον. Για δείξε μας τι μπορείς να κάνεις!»

Ο ΛεΜπρόν έφυγε αμέσως και έτρεξε κατευθείαν προς την μπασκέτα. Πήδησε και κάρφωσε τη μικρή του μπάλα στο καλάθι. Μετά γύρισε και έσκασε ένα πλατύ χαμόγελο στον Έντι.

«Σε κάφωσα!» είπε χαχανίζοντας.

Ο Έντι γέλασε.

Η Γκλόρια διέσχισε την κουζίνα και βγήκε από την πίσω πόρτα του σπιτιού. Ο αέρας του Δεκεμβρίου ήταν κρύος. Έσφιξε τα χέρια της γύρω από το κορμί της και κοίταξε τον ουρανό.

Σου υπόσχομαι ότι θα φροντίσω τον Μπρον, μαμά. Είναι το μωρό μου. Θα τον μεγαλώσω σωστά. Θα δεις, είπε από μέσα της.

Το κρύο πάγωνε το πρόσωπό της και από μέσα ακουγόταν ο ΛεΜπρόν να γελάει και να τσιρίζει. Μπήκε ξανά στο σπίτι, νιώθοντας όλο το βάρος του κόσμου επάνω της, ενώ μια σκέψη βασάνιζε το μυαλό της: τι τους επιφύλασσε άραγε το μέλλον;

Αποδώ κι αποκεί

«**ΚΑΛΩΣ ΤΟΝ ΛΕΜΠΡΟΝ!** Έχεις έρθει γι' αυτό που φαντάζομαι;» ρώτησε ο μαγαζάτορας πίσω απ' τον πάγκο του, όταν ο οχτάχρονος ΛεΜπρόν μπήκε στο μικροσκοπικό μαγαζί της γειτονιάς που ήταν γεμάτο με κάθε λογής προϊόντα από πάνω έως κάτω.

Ο ΛεΜπρόν χαμογέλασε πλατιά. Πήγε σε ένα ράφι με πολύχρωμα κουτιά και πήρε τα αγαπημένα του δημητριακά. Κοίταξε τη συσκευασία. Ο Φρεντ Φλίντσοουν και ο Μπάρνεϋ Ραμπλ ήταν εκεί, στη θέση τους.

Ο ΛεΜπρόν τρελαινόταν για τα Fruity Pebbles. Και του άρεσε ιδιαίτερα που όλο και κάποιο δωράκι υπήρχε συνήθως μέσα στη συσκευασία.

Βέβαια, αν είχε τη δυνατότητα, ο ΛεΜπρόν θα προτιμούσε να πηγαίνει στο Swenson's κάθε μέρα για φαγητό και λιχουδιές. Θα έπαιρνε ένα τσίζμπεργκερ και θα το κατέβαζε μαζί με ένα μιλκσέικ σοκολάτα. Αλλά το κοντινότερο Swenson's ήταν μακριά και δεν μπορούσε να πηγαίνει μόνος του από την γκαρσονιέρα του Ελίζαμπεθ Παρκ όπου έμεναν τότε αυτός και η μητέ-

ρα του. Άλλωστε τα Swenson's δε δέχονταν τα κουπόνια της Κοινωνικής Πρόνοιας, οπότε υπήρχε πρόβλημα. Θα έπρεπε να βουλευτεί με αυτό εδώ το μαγαζάκι προς το παρόν.

Ο ΛεΜπρόν πήγε προς τον πάγκο, ακούμπησε πάνω το κουτί με τα δημητριακά και άρχισε να ψάχνει μέσα στην τσέπη του τα κουπόνια που του είχε αφήσει η μητέρα του για να πάρει τα δημητριακά του. Διεκπεραίωσε τη συναλλαγή με την ατάραχη σιγουριά του επαγγελματία.

Ενώ ο μαγαζάτορας περίμενε τον ΛεΜπρόν να βρει τα κουπόνια στην τσέπη του, τον ρώτησε: «Δεν έπρεπε να είσαι στο σχολείο εσύ;».

Ο ΛεΜπρόν αναστέναξε. Ο μαγαζάτορας του έκανε πάντα την ίδια ερώτηση κι εκείνος του έδινε πάντα την ίδια απάντηση.

«Κάνουμε κατ' οίκον εκπαίδευση» απάντησε σοβαρά ο ΛεΜπρόν.

«Α, μάλιστα...» είπε ο μαγαζάτορας δύσπιστα.

Ο ΛεΜπρόν ήταν σίγουρος πως ο μαγαζάτορας ήξερε ότι δεν έκανε κατ' οίκον εκπαίδευση, αλλά έπρεπε να τηρήσουν αυτό το τελετουργικό για να πάει καλά η μέρα, οπότε το έκανε. Ο ΛεΜπρόν έπρεπε να είναι στο σχολείο, αλλά δεν είχε διάθεση να πάει. Είχε περάσει από τόσο πολλά σχολεία, που φανταζόταν ότι κανένας δε θα τον αναζητούσε αν δεν πήγαινε.

Ακούμπησε τα κουπόνια στον πάγκο χωρίς να μιλήσει. Ο μαγαζάτορας ολοκλήρωσε τη συναλλαγή. Ο

ΛεΜπρόν άρπαξε τα Pebbles και πήγε προς την πόρτα του μαγαζιού.

«Και μακριά από μπλεξίματα» είπε ο μαγαζάτορας, καθώς έβγαινε ο ΛεΜπρόν.

«Έγινε!» απάντησε ο ΛεΜπρόν χωρίς να γυρίσει.

Και το εννοούσε. Τα μπλεξίματα ήταν συνηθισμένο φαινόμενο σε όλες τις γειτονιές του Άκρον όπου είχε ζήσει, κι εκείνος ήθελε να μένει μακριά από τέτοιες καταστάσεις. Η Γκλόρια προσπαθούσε πάντα να τον στηρίζει σε αυτό λέγοντας: «Εσύ κι εγώ, Μπρον Μπρον, είμαστε ένα. Είμαστε ομάδα που κερδίζει και κανένας δεν μπορεί να μπει ανάμεσά μας».

Αργότερα, εκείνο το απόγευμα, όταν η Γκλόρια γύρισε στο μικρό διαμέρισμα, βρήκε τον ΛεΜπρόν στον καναπέ, να παίζει βιντεοπαιχνίδια.

«Γεια σου, Μπρον. Πώς πήγε το σχολείο σήμερα;»

Ο ΛεΜπρόν συνέχισε να κρατά τα μάτια του στυλωμένα στην οθόνη της τηλεόρασης. Ήξερε ότι αν κοίταζε τη μητέρα του, εκείνη θα καταλάβαινε την αλήθεια. Ίσως να την ήξερε κιόλας.

«Καλά» είπε σπρώχνοντας βίαια το χειριστήριο του παιχνιδιού του.

Έπειτα ο ΛεΜπρόν σταμάτησε και κοίταξε τη μητέρα του.

«Μαμά, είμαστε άστεγοι;» τη ρώτησε.

Η Γκλόρια ξαφνιάστηκε. Από τότε που εκείνη και τα αδέρφια της είχαν χάσει το σπίτι της οδού Χίκορι, όταν ο ΛεΜπρόν ήταν τεσσάρων, η Γκλόρια και ο

Μπρον μετακόμιζαν συνέχεια από το ένα μέρος στο άλλο, αλλά δεν έμεναν και στον δρόμο. Μπορούσαν πάντα να μείνουν σε κάποιους συγγενείς, φίλους, φίλους συγγενών ή φίλους φίλων για λίγο. Έμεναν κυρίως σε σπίτια στο Ελίζαμπεθ Παρκ, όπου ήξερε ότι υπήρχαν άνθρωποι που θα μπορούσαν να φιλοξενηθούν εκείνη και τον ΛεΜπρόν. Το Ελίζαμπεθ Παρκ δεν ήταν, βέβαια, σαν το Μέριμαν Χάιτς, όπου έμεναν οι καθωσπρέπει, ευυπόληπτοι πολίτες σε μεγάλες, παλιές επαύλεις με εσωτερικές πισίνες, αλλά πάντως εκείνη και ο ΛεΜπρόν δεν κοιμόνταν σε πεζοδρόμια.

Όταν πέθανε η γιαγιά Φρίντα, η Γκλόρια δεν ήταν ούτε καν δεκαεννέα ετών. Ο μεγαλύτερος αδερφός της, ο Γουίλι, ήταν είκοσι δύο, και ο μικρός, ο Κερτ, ήταν μόλις δώδεκα.

Είχαν προσπαθήσει πολύ να κρατήσουν το σπίτι, αλλά το κάστρο της Φρίντα στον χωματόδρομο, δίπλα στις γραμμές του τρένου, είχε γίνει σκέτος πονοκέφαλος – τα υδραυλικά είχαν τα χάλια τους, η στέγη έσταζε και οι τοίχοι ήταν ετοιμόρροποι.

Τον χειμώνα μια γειτόνισσα και οικογενειακή φίλη, η Γουάντα Ριβς, ήρθε να δει πώς ζούσαν η Γκλόρια και ο ΛεΜπρόν. Αυτό που είδε τη σοκάρε. Το σπίτι ήταν αχούρι: υπήρχαν πιάτα στοιβαγμένα παντού και το πάτωμα του σαλονιού είχε μια τρύπα. Και έκανε κρύο, γιατί η Γκλόρια και τα αδέρφια της δεν είχαν λεφτά για θέρμανση.

«Πρέπει να φύγετε αποδώ μέσα» είπε η Γουάντα

στην Γκλόρια. «Αυτό το μέρος δεν είναι ασφαλές για σένα και ακόμη περισσότερο για τον μικρό. Λοιπόν, άντε. Μάζεψε τα πράγματά σου. Θα έρθεις να μείνεις μαζί μου».

Η Γκλόρια μέσα της ευχαριστούσε τον Θεό γι' αυτή τη διαταγή που δε σήκωνε αντιρρήσεις. Μάζεψε τα πράγματά της, πήρε τον μικρό ΛεΜπρόν και πήγαν να μείνουν με τη Γουάντα εκείνη τη μέρα. Η Γκλόρια και ο ΛεΜπρόν δεν επέστρεψαν ποτέ στο οικογενειακό σπίτι. Τελικά το σπίτι της οδού Χίκορι ρήμαξε σε τέτοιο βαθμό, που είχε γίνει επικίνδυνο πια, οπότε ο δήμος αποφάσισε να το κατεδαφίσει. Δεν υπήρχε δυνατότητα επιστροφής στο μοναδικό σπίτι που είχαν γνωρίσει και οι δυο τους.

Από τότε και μετά η Γκλόρια δεν ήξερε ποτέ με σιγουριά πού θα κατέληγαν και για πόσο. Κάποιες φορές είχε δουλειά και κάποιες φορές όχι. Αλλά πάντα έβρισκε ένα μέρος να μείνουν. Ο ΛεΜπρόν είχε συνηθίσει τόσο πολύ τις μετακομίσεις στο άψε σβήσε, που δεν παραπονιόταν καθόλου πια. Είχε μάθει να μαζεύει απλώς τα πράγματά του και να πηγαίνει στο επόμενο σπίτι χωρίς να ρωτάει. Τώρα έμεναν στο διαμέρισμα ενός φίλου της Γκλόρια και ο ΛεΜπρόν κοιμόταν στον καναπέ τα βράδια· ή τουλάχιστον προσπαθούσε να κοιμηθεί μέσα στη φασαρία από τους δρόμους της γειτονιάς και τα θορυβώδη πάρτι στα άλλα διαμερίσματα.

Η Γκλόρια δεν είχε δουλειά τώρα, και οι δυο τους ζούσαν από τα προνοιακά επιδόματα, τα κουπόνια για

τρόφιμα και την καλοσύνη φίλων και συγγενών. Δεν ήθελε να πει στον ΛεΜπρόν ότι δεν μπορούσαν να μείνουν για πολύ ακόμα και σε αυτό το διαμέρισμα κι ότι σύντομα θα χρειαζόταν να μετακομίσουν πάλι.

Αλλά άστεγοι; Η ερώτηση του ΛεΜπρόν την αναστάτωσε. Δεν ήθελε να νιώθει έτσι ο μικρός της.

«Όχι, μωρό μου. Δεν είμαστε άστεγοι. Πώς σου ήρθε αυτή η ιδέα;» του απάντησε.

Ο ΛεΜπρόν σήκωσε τους ώμους. «Απλώς σκεφτόμουν. Δε μένουμε πουθενά για πολύ καιρό».

«Έτσι είναι, γλυκέ μου, αλλά έχουμε πολλούς ανθρώπους στη ζωή μας και πάντα μας φροντίζουν. Οπότε δεν είμαστε άστεγοι, απλώς έχουμε μια μεγάλη, διευρυμένη οικογένεια».

Ο ΛεΜπρόν σήκωσε τους ώμους. «Εντάξει, μαμά».



Μια εβδομάδα αργότερα η Γκλόρια σκούντησε απαλά τον ΛεΜπρόν που κοιμόταν στον καναπέ.

«Ετοίμασε τα πράγματά σου, Μπρον Μπρον. Πρέπει να φύγουμε».

Ο ΛεΜπρόν ήξερε τη διαδικασία. Έτριψε τα μάτια του, χασμουρήθηκε, άρχισε να μαζεύει τα πράγματά του και είπε στον εαυτό του το ίδιο πράγμα που έλεγε πάντα: «Φτου κι απ' την αρχή».

Σε ποιον αρέσει το αμερικανικό ποδόσφαιρο;

Η ΓΚΛΟΡΙΑ ΚΑΘΟΤΑΝ στα σκαλοπάτια του κτιρίου, παρακολουθώντας τον ΛεΜπρόν που έπαιζε κυνηγητό με κάποια παιδιά από τα γειτονικά διαμερίσματα. Είχε ζέστη και υγρασία έξω, αλλά αυτό ήταν συνηθισμένο για Αύγουστο μήνα στο Άκρον.

Εκείνη και ο ΛεΜπρόν έμεναν τώρα στο δωάρι ενός φίλου, σε ένα διώροφο συγκρότημα κοινωνικής στέγασης στο κέντρο του Άκρον. Η Γκλόρια ήταν ανήσυχη, όμως φρόντιζε ώστε να μην το βλέπει αυτό ο ΛεΜπρόν. Είχαν αλλάξει πέντε σπίτια μέσα σε πέντε μήνες περίπου. Μπορεί να ήταν και περισσότερα, δε θυμόταν. Και, απ' ό,τι φαινόταν, θα τους πέταγαν έξω κι από αυτό το διαμέρισμα σύντομα.

Έδιωξε αυτή τη σκέψη από το μυαλό της και άρχισε να φωνάζει, ενθαρρύνοντας τα παιδιά που έπαιζαν. «Έλα, Μπρον Μπρον, πιάσ' τον, μην τον αφήσεις να σου φύγει!» Γέλασε όταν ο ΛεΜπρόν γύρισε και της έριξε ένα θυμωμένο βλέμμα.

Πώς μεγαλώνει αυτό το παιδί, σκέφτηκε. Εκείνη ήταν 1,65 μ., και ο ΛεΜπρόν, ήδη από τα εννιά του χρό-

νια, την είχε φτάσει. Ήταν πολύ ψηλότερος από τα άλλα αγόρια της ηλικίας του.

Η Γκλόρια δεν ήταν η μόνη που παρακολουθούσε τα παιδιά να παίζουν κυνηγητό. Ο Μπρους Κέλκερ ήταν βοηθός προπονητή σε μια παιδική ομάδα αμερικανικού ποδοσφαίρου του Άκρον, που λεγόταν Ιστ Ντράγκονς. Ήταν ακουμπισμένος στο αυτοκίνητό του και παρακολουθούσε εκείνο το ψηλό, αδύνατο παιδί να κινείται ανάμεσα στα άλλα παιδιά. Ο μικρός ήταν γρήγορος και έμοιαζε να έχει ένα φυσικό ταλέντο που του επέτρεπε να αποφεύγει τα άλλα παιδιά που προσπαθούσαν να τον πιάσουν.

Ο Μπρους γυρνούσε μέσα στην πόλη αναζητώντας παίκτης κάτω των δέκα ετών που θα μπορούσαν να παίξουν στην ομάδα του. Ήξερε ότι το Άκρον ήταν γεμάτο ταλαντούχα παιδιά που ζούσαν στις υποβαθμισμένες περιοχές του κέντρου και που μπορεί να μην ήξεραν καν ότι υπάρχουν παιδικά πρωταθλήματα ποδοσφαίρου. Έψαχνε για ακατέργαστα διαμάντια· καθώς παρακολουθούσε τις κινήσεις του ψηλού παιδιού, σκέφτηκε ότι ίσως να είχε ανακαλύψει το διαμάντι που αναζητούσε.

Συνέχισε για λίγο να παρακολουθεί μέσα από το αυτοκίνητό του και μετά αποφάσισε να πάει να μιλήσει στα παιδιά, για να δει μήπως κάποιος από αυτά ενδιαφερόταν να έρθει στην ομάδα του. Για την ακρίβεια, αυτό που ήθελε να δει ήταν αν το ψηλό παιδί θα ενδιαφερόταν να έρθει στην ομάδα του.

Προσπέρασε την Γκλόρια χαιρετώντας τη με ένα νεύμα του κεφαλιού κι ένα χαμόγελο, πηγαίνοντας κατευθείαν προς τα παιδιά που έπαιζαν στην κοινόχρηστη αυλή. Εκείνα ξεφώνιζαν και έτρεχαν εδώ κι εκεί σαν ομάδα γατιών, το καθένα προς διαφορετική κατεύθυνση, προσπαθώντας να αποφύγουν να τα πιάσει το παιδί που κυνηγούσε και να πάρουν τη θέση του.

«Ε, παιδιά!» φώναξε δυνατά ο Μπρους, προσπαθώντας να τραβήξει την προσοχή τους. «Ε! Θέλω να σας μιλήσω!» Τα παιδιά συνέχισαν να τρέχουν και να τσιρίζουν, αγνοώντας πλήρως τον ξένο που προσπαθούσε να τραβήξει την προσοχή τους.

Τότε ο Μπρους έβαλε δυο δάχτυλα στο στόμα του και σφύριξε με όλη του τη δύναμη. Το διαπεραστικό σφύριγμα που βγήκε από το στόμα του έκανε τα παιδιά να κοκαλώσουν. Κοίταξαν τον Μπρους όπως τον είχε κοιτάξει νωρίτερα και η Γκλόρια. Οι ξένοι συνήθως δεν έρχονταν για καλό σε αυτό το μέρος της πόλης.

«Ω...ραία!» είπε πρόσχαρα ο Μπρους. Χτύπησε τα δυο του χέρια και είπε ζωηρά: «Σε ποιον αρέσει το ποδόσφαιρο;».

Πέντ' έξι κοκαλιάρικα χέρια τινάχτηκαν αμέσως ψηλά.

Το ψηλό παιδί ξεφώνισε: «Είναι το αγαπημένο μου σπορ!»

«Πόσων χρονών είσαι, μικρέ;» τον ρώτησε ο Μπρους.

«Είμαι εννιά» απάντησε το παιδί.

«*Εννιά*;...» είπε έκπληκτος ο Μπρους.

«Μάλιστα» είπε απλά το παιδί.

Ο Μπρους νόμιζε ότι το λελέκι ήταν τουλάχιστον έντεκα. Φοβόταν ότι θα ήταν μεγάλος για να παίξει στην ομάδα του. Τώρα όμως...

Είναι η τυχερή μου μέρα, μου φαίνεται, σκέφτηκε ο Μπρους. Αυτό είναι μοιραίο, δεν μπορεί.

Ο Μπρους χαμογέλασε πλατιά στον μικρό. «Ωραία. Γιατί εγώ προπονώ μια ομάδα που λέγεται Ιστ Ντράγκονς. Ποιος θα γίνει ο Έμιτ Σμιθ της ομάδας μου;»

Εκείνο που δεν ήξερε ο Μπρους ήταν ότι ο ΛεΜπρόν λάτρευε τους Ντάλας Καουμπόις, την ομάδα όπου είχε διαπρέψει ο Έμιτ Σμιθ. Ζωγράφιζε με τις ώρες το σήμα τους σε ένα μικρό μπλοκ. Αλλά εκείνος θα προτιμούσε να είναι ο Έρικ Μέτκαφ ή ο Ντέιον Σάντερς παρά ο Έμιτ Σμιθ.

«Λοιπόν» είπε ο Μπρους. «Ακούστε τι θα κάνουμε. Θα μπειτε στη σειρά και θα τρέξετε ως την άλλη άκρη του πάρκινγκ. Ο πρώτος που θα φτάσει στο τέρμα θα γίνει φουνταριστός μπακ στην ομάδα!»

Ο Μπρους υπολόγιζε ότι το πάρκινγκ πρέπει να είχε μήκος καμιά ενεννηνταριά μέτρα. Έβαλε σε μια γραμμή τα ασυγκράτητα αγόρια που έδειχναν λυσσασμένα να παραβγούν. Εκείνος έτρεξε στην άλλη άκρη του πάρκινγκ, σήκωσε το χέρι του ψηλά και το κατέβασε απότομα.

Ο ΛεΜπρόν ήταν εκτός συναγωνισμού. Τερμάτισε πρώτος με δεκαπέντε μέτρα διαφορά από τον δεύτερο. Ο Μπρους σφύριξε σιγανά. «Πρέπει να πάρω αυτό το

παιδί στην ομάδα» είπε από μέσα του και έκανε σήμα στα λαχανιασμένα παιδιά να μαζευτούν γύρω του.

Ο Μπρους κοίταξε το ψηλό παιδί και το ρώτησε: «Πώς σε λένε, μικρέ;».

«ΛεΜπρόν Τζέιμς» κατάφερε να πει εκείνος, προσπαθώντας να πάρει ανάσα.

«Θέλεις να παίξεις ποδόσφαιρο στην ομάδα μου, ΛεΜπρόν;» ρώτησε ο Μπρους.

«Αμέ!» είπε ο ΛεΜπρόν. Νόμιζε ότι το πρόσωπό του θα ξεχειλώσει από το τεράστιο χαμόγελό του.

Η Γκλόρια, πάλι, δεν ήταν και τόσο σίγουρη γι' αυτή την ιδέα του ποδοσφαίρου. Ως συνήθως, δε μάσησε τα λόγια της όταν ο Μπρους την πλησίασε για να της ζητήσει να αφήσει τον ΛεΜπρόν να παίξει στην ομάδα του.

Ο ΛεΜπρόν στεκόταν δίπλα στη μητέρα του, καθώς εκείνη και ο Μπρους συζητούσαν το θέμα. Ή, τουλάχιστον, όσο εκείνη συζητούσε το θέμα.

«Το παιδί δεν έχει παίξει ποτέ στη ζωή του ποδόσφαιρο. Κι αν χτυπήσει;» είπε, με τα χέρια της στη μέση και με ύφος που δε σήκωνε αντιρρήσεις.

Ο Μπρους άνοιξε το στόμα, αλλά η Γκλόρια τον διέκοψε.

«Άλλωστε δεν έχουμε λεφτά για τέτοια ούτε κι έχω αυτοκίνητο. Πώς θα έρχεται στην προπόνηση;»

Ο Μπρους άνοιξε πάλι το στόμα του, όμως η Γκλόρια συνέχισε, χωρίς να του δώσει την ευκαιρία να πει λέξη.

«Και κάτι ακόμη – έρχεστε σ' εμάς εδώ, πέρα απ' τον δρόμο, χωρίς να ξέρουμε από πού κρατάει η σκούφια σας και θέλετε να πάρετε τον Μπρον Μπρον μου, να τον πάτε να παίξει σε μια ομάδα που ούτε την έχω ακουστά;»

«Μαμά!» τη διέκοψε ο ΛεΜπρόν.

Η διακοπή ξάφνιασε την Γκλόρια. Συνήθως ο ΛεΜπρόν ήταν ντροπαλός, λιγομίλητος και δε διέκοπτε συζητήσεις μεταξύ ενηλίκων.

Ο Μπρους θεώρησε τη διακοπή από τον ΛεΜπρόν και την έκπληκτη σιωπή της Γκλόρια μια ευκαιρία για να εκθέσει τα επιχειρήματά του.

«Κοιτάξτε, κυρία Τζέιμς, μη σας ανησυχεί τίποτα. Θα έρχομαι να τον παίρνω εγώ για την προπόνηση και θα τον γυρίζω πίσω. Θα κρατάω τα ρούχα του στο αυτοκίνητό μου. Όσο για τα χρήματα, θα βρούμε μια λύση».

Η έκφραση του προσώπου της έδειχνε στον Μπρους ότι η Γκλόρια δεν είχε πειστεί. Εκείνος έσκυψε λίγο και είπε με πάθος: «Νομίζω ότι ο ΛεΜπρόν έχει τη δυνατότητα να γίνει πολύ καλός. Μαθαίνει κανείς πιο σημαντικά πράγματα παίζοντας ποδόσφαιρο απ' ό,τι μπορεί να μάθει στους δρόμους. Πιστέψτε με, ξέρω τι σας λέω. Ποιος ξέρει πού μπορεί να φτάσει αυτό το παιδί μια μέρα;».

Η Γκλόρια δε μιλούσε καθόλου.

Ο ΛεΜπρόν ήξερε ότι αυτό ήταν καλό σημάδι. Όταν η μαμά του δε μιλούσε καθόλου, αυτό σήμαινε ότι σκε-

φτόταν σοβαρά τι να κάνει και ότι η απάντηση δεν ήταν ακόμα «όχι».

«Εσύ τι λες, Μπρον Μπρον;» είπε η Γκλόρια ξαφνικά, γυρίζοντας προς το μέρος του.

Ο ΛεΜπρόν νόμισε πως η καρδιά του θα πεταγόταν έξω από το στήθος του.

«Θέλω να παίξω ποδόσφαιρο, μαμά! Σε παρακαλώ! Σε παρακαλώωω!» φώναξε.

Η Γκλόρια κοίταξε καλά τον ΛεΜπρόν. Έβλεπε την έκταση της προσμονής στο πρόσωπό του. Ήταν μια έκφραση που θα ήθελε να βλέπει πιο συχνά.

Η προβληματισμένη έκφραση στο δικό της πρόσωπο μαλάκωσε. Χαμογέλασε και αγκάλιασε τον ΛεΜπρόν κι έπειτα γύρισε προς τον Μπρους, παίρνοντας ξαφνικά μια πολύ σοβαρή και βαθυστόχαστη έκφραση πάλι.

«Ωραία, ας μιλήσουμε για το πότε είναι αυτή η πρώτη προπόνηση και πότε θα έρθετε να τον πάρετε».

Για δεύτερη φορά εκείνη τη μέρα ο ΛεΜπρόν νόμισε πως το χαμόγελό του θα του ξεχείλωνε το πρόσωπο.